

[Ellen Strange Petersen.]

har været nedsat udvalg, og jeg er ganske klar på, at det er den højeste sagkundskab, der har beskæftiget sig med alle problemerne. Men den højeste sagkundskab glemmer let, at det nu engang er de folkevalgte, både ude i kommunerne og herinde, der skal skabe ikke alene en sympati, men en medfølelse og forståelse for, at det, der her sker, skal ske nu, og det har vi, synes jeg, denne gang i ualmindelig høj grad været udelukket fra.“

Så vidt Gertie Wandel, som jeg altså har følt trang til at citere, fordi jeg står her i dag på samme måde med en vis usikkerhedsfølelse.

I bemærkningerne til det lovforslag, vi her behandler, oplyses det, at ministeriet fra rektor for Danmarks biblioteksskole har modtaget en på grundlag af et indgående udvalgsarbejde udarbejdet betænkning om uddannelse af personale ved bibliotekerne. Denne betænkning har i december 1964 været forelagt en ny rundbordskonference med i det væsentlige samme personkreds som i 1962, altså den, der gik forud for biblioteksloven. Med udgangspunkt i rektors betænkning og synspunkterne fra rundbordskonferencen har repræsentanter for en række organisationer afgivet forslag til en ny studieordning og til ændring af biblioteksskolens struktur, og på grundlag heraf igen har så ministeriet for kulturelle anliggender udarbejdet det foreliggende lovforslag.

Jeg vil tillade mig at sige, at enten burde efter min mening folketingets medlemmer være blevet informeret om de sagkyndiges forskellige syn på den kommende uddannelsesform, eller også burde ordførerne have haft lejlighed til selv at føre en rundbordskonference med de mest sagkyndige, før de i dag skulle proklamere deres partiers principielle stilling til lovforslaget.

Det konservative folkeparti stiler efter den bedst mulige uddannelse inden for ethvert område, og jeg kan derfor også her med den klassiske vending sige, at jeg tilsiger mit partis støtte til velvillig behandling af lovforslaget. Men når ministeren i sin fremsættelsestale anbefaler hurtig behandling, vil jeg mene, det er vigtigere, at behandlingen bliver grundig, og at man nøje overvejer, om det er den helt ideelle og mest

hensigtsmæssige strukturændring, der nu foreslås.

Der er især én meget vigtig grund til, at det kommende folketingsudvalg bør bore dybt i ministerens forslag. Det er den foreslåede form for uddannelse af bibliotekarer til folkebibliotekerne. Det er lykkedes mig at få fat i et af de vistnok meget sjældne eksemplarer af den betænkning, som rektor for Danmarks biblioteksskole, Preben Kirkegaard, har afgivet i 1964 på grundlag af et indgående udvalgsarbejde. Den indstilling, der da var tale om, afviger ikke så lidt fra det lovforslag, ministeren nu er kommet med. Rektor foreslog dengang på grundlag af arbejdsgruppen og udvalget, at der blev en 5-årig uddannelse, hvoraf 3 års teoretisk undervisning og 2 års praktisk oplæring. I lovforslaget — og altså uden at man bliver informeret om, hvorledes det er gået til — er dette blevet til 4 års teoretisk undervisning, bortset fra 4 måneder, der skal bruges til praktik. Det vil være meget interessant at få at vide, hvorfor den oprindelige plan er blevet ændret.

Der er næppe tvivl om, at den bestående uddannelsesform er uholdbar. I øjeblikket består uddannelsen som nævnt for folkebibliotekarerne, der har studentereksamen eller lærereksamen som basis, af 1½ års teoretisk undervisning på skolen og 2½ år i praksis på bibliotekerne. I disse 2½ år er eleverne fjernstyret fra skolerne, og af deres arbejdstid er 2 timer om dagen afsat til studier. Det hævdes fra mange sider — og jeg skal ikke forsøge at bestride rigtigheden heraf — at denne uddannelsesform af mange grunde er utilstrækkelig. En ny og forbedret undervisningsform er derfor påkrævet, men der er et langt spring fra 1½ års teoretisk undervisning til næsten 4 års og omvendt fra 2½ års praktisk øvelse til kun 4 måneder. Det er derfor, man ikke kan føle sig helt overbevist om, at ministerens forslag er det rigtige, og at det oprindelige fra de sagkyndige ikke var bedre.

Det er svært på stående fod uden at have set udkast til undervisningsplan at se, om 4 års undervisning vil give det bedst mulige teoretiske grundlag. Man skal jo blandt andet vide, hvad det er, man vil fylde på i de 4 år. Man kan vende problemet om og spørge, om de vordende folkebibliotekarer så får tilstrækkelig praktisk øvelse.